

И разгнѣвениятъ Стаменко стисна мѣничкитѣ уши на заека и ги поразтегна.

Изтрѣпналъ отъ страхъ, заекътъ се прибра въ трапчинката при болната си майка. Сгуши се до нея, започна да ѝ се оплаква и задрѣма. Забрави да си напише домашното упражнение.

На другия день и малкиятъ заекъ отиде, както всички деца, на училище. Подиръ молитвата учителътъ трѣгна покрай чиноветѣ да преглежда домашнитѣ упражнения на ученицитѣ. Стигна до заека.

— Ти пакъ не си написалъ домашното си упражнение! — извика учителътъ.

— Какво упражнение?

— попита заекътъ. — Азъ не съмъ чулъ, господинъ учителю, че сте поржчали да пишемъ домашно упражнение, защото стоя на най-подирния чинъ и ушитѣ ми сж много малки.

— Тогава ще ги поразтегнемъ тия уши, за да чуватъ по-хубаво занаяредъ, — каза учителътъ и хвана заека за ушитѣ. Повдигна го нагоре, заекътъ започна да врещи като коза. Размаха краката си, започна да рита.

— Сега чувашъ ли добре?

— Отлично чувамъ! Пустни ме, господинъ учителю! — разплаканъ отговори заекътъ, и като седна на мѣстото си, почна да си бърше сълзитѣ съ преднитѣ лапички.

Минаха години. Заекътъ порастна. Веднажъ излѣзе да се поразходи между крѣстцитѣ на една пожената нива. Изъ невидѣлица насреща му изкочи единъ ловецъ съ перо на шапката.

— Стой! — извика ловецътъ и дигна пушката си. Насочи я срещу заека.

Заекътъ спрѣ учуденъ.

— Какво ще правишъ? — попита той.

